

мѣсто единъ паметникъ. На него била написана цѣлата история на този храбрецъ, която най-послѣ свършвала съ думитѣ на И. Христа: „Нѣма по-добъръ човѣкъ отъ този, който дава живота си за своя приятель“.

ДОБРИ ДѢЦА.

Зима е. Студенъ вѣтъръ вѣе. Въ гр. С. хората облѣчени съ зимни дрѣхы, вървѣха по улицитѣ. Азъ, съ бѣднитѣ ученици отивахъ къмто безплатната трапезария. Добри и милостиви хора се погрижили кой съ каквото можалъ, за да се подържатъ съ храна и облѣкло бѣдни ученици.

Часътъ бѣше 12. Всичкитѣ ученици влѣзоха въ стаята за ядене. Тѣ насѣдоха по редъ на столоветѣ. Прѣди да се започне яденето, прочете се кратка молитва, а слѣдъ молитвата всѣки започна да яде отъ топлитѣ вкусни ястия.

На една отъ крайнитѣ маси сѣдѣше Никола Димитровъ. Той бѣше се навелъ надъ своята чиния и ядеше безъ хлѣбъ своето ястие. До него седѣше Райна Петрова. Тя бѣше малко нѣщо по-голяма отъ него. Райна забѣлѣже, че той ядѣ ястието си безъ хлѣбъ, та го попита: „Защо не ядѣшъ хлѣбъ“. Никола я погледна съ насълзени очи, па и рече: „Мама, е отъ нѣколко деня болна. Въ къщи нѣмаме нито хлѣбъ, нито дърва. Това рѣзенче хлѣбъ, което не изѣдохъ, ще занеса на мама“.

Малката Райна погледна Никола, поглади го съ ръката си по главата и му рече: „Вземи и моето рѣзенче хлѣбъ, та го дѣй на майка си, за да има съ какво да